

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΣΤΩΝΗ!

Ο θουλικός Στέλιος Κυριακίδης ἀσπάζεται τὴν ἐπική διαδρομὴν τῶν 42.195 μέτρων. — «Στέλιο, ἀνοιξε, ἐσὺ εἶσαι ὁ νικητὴς!» — Ὁ Δημητράκης του θὰ εἶνε ὁ συνεχιστὴς τῶν θριαμβευτικῶν του νικῶν. — «Πατέρα, πάρε τὸ χρονόμετρο!»

Διὰ στενωπὰ πόδια καὶ ἄτσάλι για καρδιά ἔκαναν τὴν παγκόσμιον φίλαθλον σκῆψιν νὰ στραφῆ μετὰ ἐκείνου πρὸς τὴν καταστραφέναν ἀπ' τὴν σκληρὴν δοκιμασίαν τοῦ τελευταίου πολέμου Ἑλλάδα!

Καρδιά γεμάτη φλόγα καὶ ἠρωισμό που ἔκανε ἑκατομμύρια ἄλλους νὰ κινήσωνται κυριαλεκτικῶς ἀπὸ συγκίνησι μετὰ τὴν μεγάλη νῆμα καὶ μετὰ δάκρυα στὰ μάτια νὰ προσφέρουν

— Στέλιο Κυριακίδη, ἡ Ἑλλάς σ' ἐγκωμιάζει!

Δὲν ἔφυγε βούλος ὁ Φειδιππίδης ἀλλὰ θεός. Καὶ τὸ στεφάνι τοῦ τραγικοῦ τεματισμοῦ τοῦ φωτισθῆκε ἀπὸ τὴν δόξα τῶν μαραθίνων μάχων. Καὶ θρόνον τοῦ ἐστήσαν τ' ἀλκιμα νεώτατα πλάι στὸν Δία καὶ τὸν Ἄρη στὸν Ὀλύμπου φλά. Οἱ αἰῶνες που θὰ διαδοῦν μετὰ τὸν νέο θρίαμβο τῆς Βοστώνης θὰ τοποθετήσων ἕνα δεύτερο θρόνον για τὸ μεγάλο παιδί τῆς Κύπρου ἐκεῖ πλάι σ' ἐκείνον τοῦ Φειδιππίδη!

Ἀπ' τὰ «Ὀλύμπια» τῆς Κύπρου ἐκίνησε ἡ δόξα αὐτῆ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ κ' ἐκεῖ πάνω στὸ ἑλληνικὸ χῶμα τοῦ στίβου τοῦ ἀγαπημένου τοῦ συλλόγου γυμνάσθηκε αὐτὸς που ἔμελλε νὰ στεφανώσῃ τὴν μαυροφαικίνη ἀπ' τὴν συμφωνίαν τοῦ κατακτητοῦ Ἑλλάδα ὕστερα ἀπὸ δέκα τρία ἀλόκληρα χρόνια. Ἦταν τότε τὸ 1933 καὶ μέσα σὲ διάστημα λίγων ἑ-

ρῶν νὰ μπορούμε οὔτε ἐκεῖνος οὔτε κ' ἐγὼ νὰ προσπεράσουμε ὁ ένας τὸν ἄλλο. Στὸ 36ο χιλιόμετρο ἄμας σταμάτησα ζητώντας νερό καὶ ὁ Κέλυ ἔφυγε ἀσκεπὲς δεκάδες μέτρα μπροστά. Δὲν θέλησα νὰ τὸν πιάσω ἀπότομα για νὰ μὴν κουραστώ. Ὅμως σιγά-σιγά πολλὴ ἀρχισα νὰ μειώνω τὴν διαφορὰ που μὲς χωρίζε καὶ στὰ 38α χιλιόμετρο ἀγωνιζόμεστε στὰ 15α ὄρος. Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἀντίκρισα τὸν Τζέου Νέισον ὄρθιο μέσα στ' αὐτοκίνητό του νὰ μοῦ σφίγγει τὴν γραβιὴν δίνοντάς μου κοράγιο.

— Στέλιο, ἀνοιξε, μοῦ εἶπε, ἐσὺ εἶσαι ὁ νικητὴς!

Χιθῶκα ἀπυγκράτητος πιά. Ὁ Κέλυ ἐξητλημένος στάθηκε ἀδύνατον νὰ μὲ συναγωνισθῆ. Τὸν περικύκλωσα νὰ 40 χιλιόμετρα 50 μέτρα. Καὶ ἀνοιγα πινακῶς... Στὰ τελευταῖα χιλιόμετρα εἶχε θαλώσει τὸ μυαλό μου. Διέκρινα μόνο τὴ στενὴ λαυρίδα τοῦ ποταμοῦ... Τίποτε ἄλλο. Ὁ κόσμος βλέποντάς με νὰ βαδίζω μετὰ σιγουριά για τὴν πραγματοποιήσει μίαν θριαμβευτικὴν νίκην ἀρχισε νὰ μὲ ἐνθαρρύνει καὶ νὰ μὲ χειροκρατῆ ζωρῶν. Ἔβλεπα πάνω στὸ νῆμα κατασκοπιόμενος ἀπὸ τὴν ἐξαντλητικὴν προσπάθεια 2 ὥρων καὶ 29'.

Ἦσαν ὁ θριαμβευτὴς τοῦ Μαρσθρονίου τῆς Βοστώνης!... Αὐτὸ καταλάβαινα ἐκείνη τὴν ὥρα. Καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα θὰ πανηγυρίζε σὲ λίγες ὥρες τὴν μεγάλην τῆς νίκην!

Ἀπὸ τὴν στιγμή τοῦ τεματισμοῦ

Ὁ Κυριακίδης εἰς τὸ τέμα τοῦ Μαραθίνου δρόμου τῆς Βοστώνης.

τῶν ὁ Στέλιος Κυριακίδης, ὁ δόσμος ἀθλητῆς ἀπὸ τὴν Πάφο, χάριζε πρώτες νίκες στὴν Βαλκανικήν καὶ σκορπούσε ρίγη συγκινήσεως σ' ἀλόκληρη τὴν Ἑλλάδα δημιουργώντας νέα πανελλήνια καὶ βαλκανικὰ ρεκόρ.

Δὲν θὰ δώσω μεγαλύτερη ἑκτασί σ' ἐκείνου τοῦ τοῦ θρίαμβου. Ὅλοι ἔστησαν μετὰ μίαν μῆραν στὸ βρυλλικὸ «2 ὥρ. 29'» τῆς Βοστώνης. Γι' αὐτὸ θὰ μιλῶσῃ σήμερα ὁ ἴδιος ὁ βούλος.

Τίποτε ἀγνωστο δὲν μένει ἀπὸ τὴν συγχαρητικὴν ἐκείνη διαδρομὴν. Εἶμαι ὅμως βέβαιος πὼς θὰ θέλατε μετὰ ὀκτὼ χρόνια νὰ τὴν ξανακίσητε κορὰ παρακολουθώντας με συγκίνησι τὸν Ἑλληνα μαραθίνου δρόμο νὰ κρατῆ τὰ πρωτεῖα ἀνάμεσα σ' ἄλλους 158 ἄσους τοῦ ἀγωνίσματος.

— Τώρα που πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια τῶν ἐδουσιασμῶν, τῶν πανηγυρισμῶν καὶ τῶν θριαμβευτικῶν ἐκδηλώσεων που με κρατοῦσαν σὲ διαρκὴ συγκίνησι εἶνε ἡ πιά καταλληλὴ περίστασι νὰ θυμηθῶ καὶ πάλι τὴν θριαμβευτικὴν ἐκείνη κοῦρσα στὴν ὁποία ἔδωσα ὅλη μου τὴν ψυχὴ για νὰ τιμῶσῃ τὴν Ἑλλάδα μας.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀρχισε νὰ μὲς διηγῆται ὁ θριαμβευτὴς τῆς Βοστώνης τὴν ὡραιότερα ἀνάμνησι τῆς ἀθλητικῆς του ζωῆς.

— Ἦ προετοιμασίαν μου για μίαν ἀνμετοχὴ σὲ μεγάλους διεθνείους ἀγῶνες, στοὺς ὁποίους φιλοδοξούσα, ἀφῶ πραγματοποιούσα μίαν μεγάλη νίκη, νὰ τεματίσω ἐπιτυχῶς τὴν πολυετὴ ἀθλητικὴν μου θῶρα, εἶχε ἀρχίσει ἐντατικῶς μετὰ τὴν μαύρη ἡμέραν τῆς Κατοχῆς.

Ἔχον διατρέξει ὅλα τὰ γύρω μέρη στὴν Φιλοθέη μετὰ ἱκανοποιητικὴν ἐπιδόσεις κ' ἔκανα ὑπολογισμοὺς χρονόμετρώντας τὴν ἀποστάσεις που κάλυπτα.

Ἦ ἀναγγελία τῶν Παναμερικανικῶν ἀγῶνων τῆς Βοστώνης, στοὺς ὁποίους θὰ ἐρωκίζετο μετὰ ἐλευθέρων ἀνμετοχῶν ὅλων τῶν παγκοσμίων ἄσων τοῦ ἀθλητισμοῦ ἡ 50ετηρὴς τῆς τελευτεως στὴν ἀμερικανικὴ ἐκείνη πάλι τὸ πρῶτον τοῦ Μαραθίνου δρόμου μετὰ θῆκε σὲ ἀριστὴ φάσμα. Ὁ ΣΕΓΑΣ ἀπεφάσισε νὰ μοῦ χορηγήσῃ τὴν ἀδείαν που ἐζήτησα καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἔφυγα για τὴν Βοστώνη ἔχοντας στὰ νοῦ μου διαρκῶς πὼς μετὰ κάθε θυσία ἔπρεπε νὰ πετύχω τιμητικὸ ἀποτέλεσμα.

Οἱ ἀμερικανικὴς ἑφημερίδες ἔφεραν στὰ προηγουμένως «καθάραι» τοὺς Ἀμερικανικοὺς Κέλυ καὶ Ρομπινσον, τὸν Καναδὸ Κοτὲ καὶ δύο τοὺς ἄλλους παγκοσμίου φήμης «ἄσους» τῆς διαδρομῆς αὐτῆς τῶν 42 χιλιόμετρων. Ἐμένα οὕτως κὴν ὁ ἀνδερρον. Ἐνας μόνον διάσμος ἀθλητικὸγράφος, ὁ Τζέου Νέισον, τῆς «Ἡμερησίας Ἐφημερίδος» τῆς Βοστώνης, εἶχε ταλμῆρει νὰ δολώσῃ πὼς θὰ ἐπαίξα σπουδαῖον ρόλον στὴν ἐξέλιξι τῆς κοῦρσας καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ μὲ προσέξουν!

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου ἦσαν τὸ μόνον που με ἐκθάρρυναν πρὸ τοῦ μεγάλου ἀγῶνος. Αὐτὸ καὶ τὸ γράμμα που πῆσα τὸ πρῶτὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπὸ τὴν γυναῖκά μου καὶ τὰ παιδιὰ μου με συγκίνησαν βαθύτατα.

Καὶ ἡ μεγάλη στιγμή ἔφθασε! 20 Ἀπριλίου 1946, Μασαχίτς, 12 ἡ ὥρα ἐκίνησαμε ἀπὸ τὸ Χάικινκτον για τὴν Βοστώνη. Ἦ σκῆψιν μου πεταύσε μακριὰ κάτῃ στὴν Ἑλλάδα, για πολλὴ ὥρα καθὺς διελθῶν μου πάνω στὴν ἀσφάλτου. Τρέχοντας συγκρατημένως ἀλλὰ καὶ εὐχίως νὰ ἀπομακρύνωμαι πολὺ ἀπὸ τὸν ὁμῶν τῶν πρῶτων ἐλάμω τα 30 χιλιόμετρα. Ὑστερα ἀρχισα ν' ἀνοίγω σιγά-σιγά καὶ ἀλλάνοντας σιμὴ γὰς ταχύτητα ποσπίσσα 15 ποσπορταμένους καὶ συνέχισα τὸ γυρῶντας ἐλαττωλὸς μετὰ τὸν Ἀμερικανὸν Κέλυ. Ἔειν χιλιόμετρα πελάισμε κυριαλεκτικῶς στήθεος μετὰ στήθεος χω-

ρῶς τὴν πρῶτην μέραν τῆς ἐπιστροφῆς μου ἔβλεπα μέσα σ' ἕνα ὄνειρον που θὰ μείνῃ τὸ ὡραιότερον τῆς ζωῆς μου...

Οἱ Ἑλληνες τίμησαν ὅπως αὐτοὶ ἔβλεπον τὸν μεγάλο θριαμβευτὴ τῆς Βοστώνης καὶ ἡ ὑποδοχὴ που του ἔκαναν μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ μόνον ὡς βασιλική...

Ἐχον περάσει ἀπὸ τότε ὀκτὼ ἀλόκληρα χρόνια. Ὁ μεγάλος ἀθλητὴς που τίμησε τὴν Ἑλλάδα ζῆ ἀτυχισμένος μετὰ τὴν οἰκογένειάν του στὸ σπιτάκι τους στὴν Φιλοθέη. Τὸ δικεῖρό του εἶνε ἕνα: Ὁ δεκαετηρὴς Δημητράκης του νὰ γίνῃ μίαν μῆραν μεγάλος ἀθλητὴς, μεγαλύτερος ἀπ' αὐτόν.

Κ' ἔχει πολλὰς ἐπιδοκὰς νὰ δῆ νὰ πραγματοποιηθῆ κ' αὐτὸ του τὸ ὄνειρον.

Μ' ἔβλεπα συγκίνησι καὶ ὑπερφάνεια μου ἀκίφρως πῶς τὸν ἐνθάρρυνε ὁ Δημητράκης του, ὅταν κάποιον μῆραν βέλοντας νὰ διατρέξῃ μίαν ἀσκεπὲς μεγάλη ἀπόστασι ἔξω ἀπὸ τὴν διλλίτσα τους, τοῦ φώναζε:

— Πατέρα, πάρε τὸ χρονόμετρο!...

Γ. Ι. ΜΠΕΡΤΙΟΣ